

МАСОВІ КОМУНІКАЦІЇ ЗА КОРДОНОМ

Visn. Lviv. Univ., Ser. Zhurn. 2018: 44; 101–111 • DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2018.44.9340>

УДК 070.48(477.83-25)“192/193”:[323.28(470-52)“19/201”]

«ІСТОРИЧНА ТЯГЛІСТЬ» ЩОДО УКРАЇНИ (ВІД Й. СТАЛІНА ДО В. ПУТІНА) У СЦЕНАРІЯХ РЕАНІМУВАННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Мар'ян Житарюк

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, Львів, 79044, Україна,
e-mail: mgzhyt@i.ua*

Ця стаття є спробою показати згубність імперіалізму, більшовизму-тоталітаризму й неоімперіалізму для поневолених націй колишньої Російської імперії, колишнього Радянського Союзу та сучасної Російської Федерації, які за формою, можливо, інші, а за змістом та суттю – однакові.

Публікацію підготовлено на основі опрацьованих підшивок львівської газети «Діло» 30-х рр. ХХ ст., переосмислення власних наукових публікацій [15; 16].

Автор вважає, що документальні свідчення злочинів проти людяності, які постають не тільки на матеріалах відкритих архівів, а й очевидні на основі опрацювання газетних джерел не можна замовчати або забути чи пробачити усім тим конструкторам і архітекторам геноциду проти українського народу, які розробили й утілювали всілякі зайти-комісари ВКП(б) з Московщини, НКВД, МГБ тощо, а допомагали їм національні зрадники, місцеві комуністи, комсомольці й атеїсти...

Ключові слова: більшовизм, російський націонал-шовініст, Російська імперія, неоімперіалізм, поневолення народів, геноцид України, газета «Діло».

Злочинний більшовизм і сталінізм

Для власної могутності кожна нація готова на найбільші жертви і зусилля, але не для могутності, поділеної з іншою нацією. Прикладів на підтвердження цієї тези більш ніж достатньо, однак згадаємо тільки один – про ворожі стосунки між Австрією та Угорщиною, які у складі Австро-Угорщини (імперії) ніяк не могли порозумітися через бажання панувати над іншими народами. Тому вже тільки через це ідея українсько-московського федералізму, активно пропагована комуністичними ідеологами в міжвоєнний період, – наскрізь нереальна і шкідлива для обох народів як суб'єктів політичної діяльності.

Саме так розуміла ситуацію редакція львівського щоденника «Діло» (виходив у світ українською мовою у 1880-1939 рр., тобто в часи Австро-Угорщини, а потім – Польщі; через високий авторитет був метафорично названий українським «Таймсом»). У той час більша частина української території, як відомо, була окупована Російською імперією: без права навчатися, видавати книжки і пресу, молитися в церквах українською мовою! Більшовики після 1917 р. почали заgravати з національним питанням, аби викликати до себе довіру, почали т.зв. українізацію, яка, як виявилось згодом, насправді була засобом виявлення усіх національно свідомих українців з метою їхнього подальшого ув'язнення-депортування-вбивства...

Ще в далекому 1932 р. «Діло» писало: «Московщина не тільки не має наміру ділитися з Україною владою над іншими кольоніями (зрештою, українці цього зовсім не прагнули, – М.Ж.), а навпаки: намагається всіма засобами знесилити українську кольонію» [10]. Інакше понад 9 мільйонів українців не опинилися б поза Радянською Україною, переважно в Сибіру та на Соловках, а природний терен для поширення українського населення, етнічні українські землі (серед них і Крим та Донбас. – М.Ж.) тим часом штучно не колонізували б національні меншини ССРСР [10].

Зрозуміло, що за цих обставин, коли «з цілої плянкової господарки більшовиків справжню пляновість помітно лише в нищенні українського народу» [10], наївно було б вести мову про російсько-українську федерацію чи автономію в межах Радянського Союзу, адже питання стояло куди кардинальніше – бути чи не бути українській нації взагалі! Тому здоровий національний інстинкт й підказував українцям чинити опір московській політиці колективізації та іншим подібним експериментам на їхній землі, чим свідомо чи несвідомо забезпечував вибір у боротьбі між Сходом і Заходом, тобто між нижчими і вищими формами капіталізму на користь останніх. «Поза тим, колиб і цілий світ ішов разом з Московщиною, то й тоді українцям не лишалось би нічого іншого, як боронити свою незалежність», адже рано чи пізно «мусить настати година остаточного розрахунку з Радянщиною» [10].

Лукавість і штучність великого геополітичного новотвору під назвою «СРСР» демонструвались також далеко за межами України. Так, соціальні експерименти більшовизму та повна руїна українського організаційного і культурного життя, яку він з безпощадністю справжнього завойовника нав'язав після відступу японців з амурсько-приморського терену, залишили у серці населення одну ненависть. Щоправда, більшовизм хоч і вульгарний (а, можливо, саме тому, що він вульгарний), вкотре демонструє гнучкість і живучість. Коли треба було зважати на реальну можливість японської інвазії, більшовики знову зайнялись агітацією, обіцяючи українізацію. Більш того, на Далекому Сході вони виділили українські райони, заснували українські школи, а в Хабаровську почали видавати газету українською мовою [22]. Хоч попередній десяток років про це не могло бути й гадки. Натомість, незважаючи на аксіому про те, що хто сіє розбрат – пожинає бурю, у пріоритеті й надалі були деморалізація тамошніх українських діячів і розпал між ними ворожнечі та крайнього дефетизму. Щоправда, українці розуміли, що раптова політика т.зв. «українізації» – всього-на-всього «стратегічний маневр, обчислений на час загрози» [22], розрахований на наївність компромісу.

Тому мав цілковиту рацію Іван Кедрин-Рудницький, стверджуючи, що «в боротьбі з комунізмом як ідеєю вирішну ролю може грати сьогодні тільки націоналізм» [17]. Бо, вдаваний з боку Москви і зміло розіграний перед світовою громадськістю,

т.зв. інтернаціоналізм за своєю суттю швидше нагадував російський більшовизм. Точніше – нову фазу в розвитку московського націоналізму, яка, на думку деяких дослідників цього питання, без України не лише не могла б стати такою, якою вона стала, а й узагалі не постала б [8]. Шовінізм, як відомо, живиться визиском чужої нації, а Україна була першим «великим полем для попису московського націоналізму», який, хоч і здобув Україну, провадив нову експансію її земель. Зрештою, на це були й об'єктивні причини. По-перше, «більшовицькі експерименти надто дорогі, щоб переводити їх коштом лише власної нації» [17], по-друге, більшовизм, зосереджений на одній нації, втрачає всякий сенс і, як ідеологія, приречений на політичне банкрутство.

У цій ситуації своєрідним «порятунком» міг стати розвиток війська і підготовка до війни, в ході якої завойовувалися б нові території, на яких, відповідно, поширювалася б більшовицька ідея.

Роль форпосту і постачальника коштів відводилася в першу чергу Україні, яка пережила не тільки масові жертви та інші жахіття війни, а й зазнала великих територіальних втрат.

Уже перше десятилітнє панування московської окупаційної влади в Україні показало, що більшовики не вміють співжити мирно в одній державі з іншими націями. Щодо українського населення застосовано суміш аж двох способів т.зв. розв'язання (точніше – ліквідації!) національного питання – старо-римського і новітнього англійського, про які на підсилення аргументаційної бази публікації «Московська політика українським коштом» ще в 1930 р. розповідає один з провідних публіцистів «Діла», радянолог М. Троцький (псевдо М. Данько).

Перший (старо-римський) відомий тим, що руйнував оселі непокірного народу, а його недобитки розселював на чужій землі. Другий (новітній англійський) – уже використаний в Канаді, Південно-Африканській Республіці, Ірландії, Єгипті.

«Діло» ще задовго до Голодомору і Геноциду 1932-1933 рр. передбачало наступні потрясіння, адже більшовики запозичили від англійців зовнішні форми і під їх прикриттям впроваджували старо-римські методи.

Отже, позбавлений інтелігентського проводу, керований тимчасовими умовами, більшовицький рух в Україні, розвивався стихійно, революційно, набуваючи часом руйнівницького характеру, що не був здатний розв'язати національні питання, а лише – ліквідувати. Навіть західноукраїнські землі, які на той час перебували за межами ССРСР, апологети Москви називали... «Малопольщею» [4]. Така ж аналогія, як і Малоросія! Усе, що десь віддалене від Москви, означене прислівником «мало»...

М. Данько висловлював побажання багатьох сучасників – «українська ірредента могла би бути чинником світового миру, ослаблюючи сили московської експансії» [4]. Могла би, та не стала. На неї не звернуто належної уваги за кордоном. Якщо ж і піднімали це питання, то переважно – на шпальтах преси, дуже рідко – на політичних трибунах.

Хоч неминучість боротьби між більшовиками та їхніми противниками й впливала з самої історії тодішньої світової кризи, а суперечності між ССРСР і рештою світу фактично були суперечностями між засадами невільницької та вільної праці, внаслідок чого деякі держави заборонили імпорту радянських товарів [9], здається, це, а також те, що більшовизм – сучасна стадія московського шовінізму, **який можна було б приборкати консолідацією антикомуністичних держав** (виділення наше. –

М. Ж.), зрозуміли тільки поневолені в Радянському Союзі нації. І насамперед – українська, де ще за рік до страшного голодомору політика т.зв. толерування (підтримання) національних форм і, водночас, нищення національного змісту призвела до того, що було «вистріляно та винищено голодом, недугами, в'язницями та засланнями більше люду, ніж в Європі припадає пересічно безробітних на відповідну кількість населення» [9].

Львівський часопис, в умовах існування за польського політичного режиму, аналізував ситуацію на території Великої України, загалом у СРСР, з позицій державності України. Тому виправданий і послідовний висновок про те, що поневолені народи зазнають знущань, оскільки «своєю культурою москалів перевищать», хоч, з іншого боку, очевидно, що «колективізація і реквізія – посилили значно потенціал націоналізму серед українського селянства» [1].

Для нього були й політичні передумови. Так, 21-22 травня 1932 року Виконавчий Комітет Соціалістичного інтернаціоналу ухвалив резолюцію з запевненням підтримати Радянський Союз у разі збройної інтервенції на його території [7]. Менш-більш прихильно ставились до комуністів і радянофілів понад 10 мільйонів німців, багато французів. Загалом же значна частина європейських робітничих мас, включно з соціал-демократами, сподівалась зреформувати більшовизм і пристосувати його до європейських традицій, дарма, що подібний експеримент уже не вдався на українських землях.

Байдужість і цинізм Європи між двома світовими війнами

Зародки самих більшовицьких недуг, що зруйнували українську державу (перевага партійного елементу над національно-державним, надмірне загострення суспільних протиріч, бандитські методи партійної боротьби тощо), прижилися і в Німеччині. Невдовзі хід історії довів – як у випадку з гітлерівською Німеччиною, так і з СССР та іншими імперіями, – що не мають майбутнього ті суспільства, які зведені на ненависті, крові і сльозах. Їхній тріумф – завжди тимчасовий, а більшовизм (червоний, коричневий чи ще якийсь) – серйозна недуга, від якої людство рано чи пізно мусить і здатневилікуватись, адже «перемога однієї нації над усіма іншими неможлива» [7].

Але це – в підсумку. У певні ж періоди світового розвитку відбувається те, що не здатні пояснити ніякі закони справедливості. Здавалося б, що порозуміння, започатковане між Німеччиною та Францією в Лозанні, мало б бути розвинуте і мусило б стимулювати утворення загальноєвропейського антирадянського фронту. Своєчасна й рішуча зовнішня економічна та політична ізоляція більшовизму плюс проголошення великими державами засад національно-державного самовизначення на Сході Європи привели б якщо не до остаточного розвалу радянського імперіалізму, то, принаймні, виключили б більшовицьке маніпулювання поневоленими націями. Важко повірити, що цього не розуміли лідери європейських держав... Однак домінуючою стала позиція представників партії війни, які не могли допустити, щоб політичний і націотворчий процес у Європі втратив воєнну інтригу. Ці т.зв. політики, циніки при владі, марили бізнесом на війні, байдуже, що для цього мусила пролитися кров десятків мільйонів (якщо не сотні!) людей. Мирне врегулювання ситуації

і терапевтичне зняття напруги, вочевидь, не вписувалось у їхні сценарії... Як і поява на політичній карті Європи держави Україна, що була «можлива лише по розбиттю Радянщини» [7].

Так, зміцнення боротьби українського народу проти московської окупації та згущення хмар над німбом більшовизму, викликаних актуалізацією української проблеми за кордоном, «зденерували не лише більшовицьких можновладців», а й згуртували московську політичну еміграцію, яка раптом перестала вдавати з себе смертельного ворога радянської влади. «Діло» слушно зауважує з цього приводу: «Чинники, які впродовж кільканадцяти літ маніфестували себе оборонцями європейської культури проти більшовицької небезпеки, заявляють несподівано готовність боронити більшовизм перед Європою!» і тому повинні спонукати «до об'єднання та скріплення українського національного фронту» [11].

Геноцид режиму Й. Сталіна проти українців як інструмент боротьби з українцями і спосіб побудови геополітичних конструкцій на засадах комуністичної утопії

У першій половині ХХ століття голод став невід'ємним атрибутом українських земель. Так, на початку 1930-х рр. хронічне недоїдання існувало в гірських районах, в Закарпатті, а 1935 року – в Південній Бессарабії. Ні польський, ні чехословацький, ні румунський уряди достатньо не допомагали голодуючим. Але найтяжча і найтрагічніша доля спіткала українців у радянському «раю» (як метафорично охрестили ССРСР, себто московську окупаційну владу, засоби більшовицької пропаганди). Неврожай 1921 року (внаслідок посухи зібрано лише 35 відсотків звичайного врожаю) на фоні реквізиції зерна – виконання непомірно високого «продовольчого податку» – призвів до голодування 36%, а в Запорізькій губернії – 78% населення і близько 500 тисяч померлих та поширення таких важких хвороб, як тиф і холера [13].

Через десятиліття – у 1932-1933 рр. – голод був викликаний політичними причинами, внаслідок чого, за різними даними, померло від 2,5 до 15 мільйонів людей, переважно селян-українців. У Енциклопедії Українознавства зазначено, що максимальну цифру – 4-5 мільйонів або 15% усього населення України – подають Д. Соловій, М. Приходько, В. Г. Чемберлен; К. Меннінг вважає, що загинуло 10% усього сільського населення, а В. Кубійович називає 2500000 загиблих.

У закордонних виданнях оприлюднювались думки, що стверджували значно більші жертви. Наприклад, англійська *Daily Express* (6 серпня 1934 року), в публікації «Жахливе становище України», пише: «...за останніх 18 місяців вигинуло на Україні від голоду 6 мільйонів селян – внаслідок того, що більшовицький уряд забрав від них збіжжя» [3; 14]. Японський десятиденник «Часопис приятелів людства» (накладом 1 мільйон 200 тисяч примірників), цитуючи британський *Daily Telegraph*, повідомляв, що за шість останніх місяців у південній частині Росії, тобто в Україні і на Північному Кавказі, померло з голоду 10 мільйонів людей [23; 24]. Офіційний швейцарський німецькомовний орган *Der Bund* від 11 березня 1934 року у статті свого варшавського кореспондента «Російська дійсність» називає ще страшніші цифри: «Під час минулорічного голоду згинуло не як подає совітський уряд, 6 мільйонів, але щонайменше 15 мільйонів людей» [21; 19].

Хоч дані про смертність, подані в «Енциклопедії Українознавства», дуже приблизні і досить занижені (це пов'язано насамперед з тим, що стаття «Голод» (С.405-407), написана у 1950-ті рр., коли в Радянському Союзі заборонялося навіть згадувати про голодомор 1932-1933 рр. і її цифрову основу статті склали застарілі відомості), «Велика Радянська Енциклопедія» взагалі не згадує про Геноцид проти української нації, чим, по-перше, фальсифікує історичне, політичне і господарське минуле, і, по-друге, прищеплює міф про безальтернативність комуністичного ладу: «Науковий аналіз і історичний досвід показують, що голод можна повністю здолати в результаті соціалістичної перебудови суспільства» [6].

Нині штучно створений голодомор у Великій Україні досліджений настільки, що можна назвати приблизне число жертв – 7-9 мільйонів. Міжнародна комісія із розслідування голодомору 1932-1933 років в Україні [18] під головуванням шведського і бельгійського професорів Джейбоба Сандлера і Джо Верковена (у її складі працювали також інші професори – англієць Дженеральд Дженнер, француз Жорж Лебас Осер, аргентинець Рікардо Левін, американець Ковей Т.Олівер і канадець Джон Пітерн) свої висновки і підсумковий звіт оприлюднила ще 1990 року, зазначивши, що «Радянська Росія (Горбачов) відмовилась направити свого представника до складу комісії для надання допомоги у розслідуванні причин голодомору». Ця Комісія називає п'ять причин голодомору: «1. Вивезення зерна з України із Урожаю 1932 року до останнього кілограма внаслідок пограбування селян бригадами активістів із числа членів так званої партії ВКП(б) (сучасна компартія), комсомольців, комнезамів (червона мітла). 2. Колективізація. 3. Розкуркулювання. 4. Денаціоналізація. 5. Геноцид». Члени Комісії дійшли до висновку, що від голодомору померло 12 мільйонів осіб, а ще 3 мільйони вивезено з України до Сибіру, на Урал і в райони Крайньої Півночі. Кваліфікуючи все це злочинами проти людства, Комісія називає винних. Так, головними ідеологами голодомору були Ленін, Сталін, керівниками – Каганович, Молотов, виконавцями – шеф українського КДБ Балицький, голова РНК Чубар, перший секретар ЦК компартії України С. Косіор, голова ВУЦВК Г. Петровський.

Розумним людям у цілому світі факт штучного Голодомору і Геноциду проти українців давно відомий. Натомість ці трагічні сторінки української історії мовкістка в горлі доморощеним манкуртам, колаборантам, апологетам Кремля. Під протекторатом В. Путіна, на найвищому владному рівні на сучасній Росії, досі звучать заперечення злочинів московської влади у минулому й активно реанімують культ Й. Джугашвілі (Сталіна). До цього залишається тільки додати, що до організованої трагедії всього українців в УРСР, за різними даними, було від 28 до 32,5 мільйонів. Тобто майже половину нації було знищено впродовж лишень двох років! А «каральний меч» нового більшовицько-соціалістичного ладу не оминув жодної родини, навіть наскрізь комуністичної! Не дивно, що цими жахіттями обурювались всі українці, які жили західніше Збруча, представники інших європейських і позаєвропейських держав – тільки не найвищі політичні діячі СРСР чи УРСР.

Коментуючи карту українських земель поміж чотирма державами, празький тижневик «Господарський розгляд» у статті «Болюча Україна» наводить доволі цікаві дані (таблиця 1) [5]:

Території	Площа (у квадратних кілометрах)	Населення (у мільйонах)
Адміністративна одиниця України в СРСР	451800	32,5
Українські землі в СРСР за межами УРСР	575400	38,3
Північно-західні землі у Польщі	66700	3,0
Галичина	55700	5,4
Українські землі в Румунії	17600	1,2
Підкарпатська Русь	11400	0,63
Українська Словаччина	3500	0,02

Тут не враховано українського населення, що волею долі опинилось далеко за межами Батьківщини. За радянською статистикою від грудня 1926 р., понад 2 млн. українців проживали в Сибіру і на Далекому Сході. Таблицю 2 складено за публікацією «Міста в Азії з українською людністю» [12]:

Назва краю	Українське населення (у мільйонах)
Сибірсько-козацький край	1,5
Сірий Клин	0,15
Зелений Клин	0,3
Інші частини Сибіру і Туркменістан	0,2

Не заглиблюючись в історію, мусимо згадати перенесення Православної митрополії з Києва до Москви у 1596 р., знищення козацької столиці Батурина і розправу над його мешканцями 1708 р., знищення Запорозької Січі 1709 р., заселення Півдня України і Криму народами й народностями Московського царства (XVIII-XX ст.), крадіжку назви Русь й перейменування Московії на Росію (XVIII ст.)...

Історичні паралелі між російськими більшовиками та сучасними націонал-шовіністами

Як тільки Україна одержувала шанс на відновлення – в культурологічному, історичному, геополітичному аспектах, – одразу опинялася в тісних «обіймах» своєї метрополії. Якщо чинила спротив, то у відповідь одержувала справжню війну... Історики налічують понад два десятки російсько-українських воєн, до яких західному світові переважно було байдуже. Навіть попри те, що українська земля і Карпати не раз спиняли орди східних завойовників. У 30-ті рр. XX ст., після Голодомору в центрі Європи з мільйонними жертвами, західна політична еліта вдає, що нічого не сталося і приймає до лав Ліги Націй СРСР, тим самим, наче заохочуючи офіційну Москву до продовження здійснення політики емансипації та загарбання. Чому? Мабуть, тому, що головним були економічні й бізнесові інтереси. До слова, таку ж політику – нераціональну, цинічну, умиротворю вальну – ті ж політики реалізовували і щодо нацистської Німеччини. Чим це закінчилося? Хіба не Другою світовою війною.

Час минає, канув у лету Радянський Союз, здавалося б, демократична Росія стане надійним союзником Європейського Союзу. Однак, кремлівська верхівка на чолі з Владіміром Путіним має інший погляд на світоустрій. Узавши собі за зразок

Й. Сталіна, В. Путін вирішує реанімувати радянське минуле, старі символи і смисли. Крім того, вдає із себе рішучого воєначальника: спершу на внутрішній арені (обидві війни в Чечні), а потім – і на зовнішній (Грузія, 2008, Україна, 2014 – і досі), Сирія (з 2015-го)... Усе частіше у Кремлі роблять заяви про новітнє озброєння, яке може зруйнувати півсвіту... Тобто відновлено процес гонки озброєнь, тому доволі складно говорити про політичну стабільність, про прогнозоване конструювання геополітичних процесів.

Середина другого десятиліття третього тисячоліття проходить під знаком загострення міжнародних політичних протиріч на фоні гібридних воєн РФ проти Заходу. Прийнято вважати, що гібридна війна як війна четвертого покоління – породження останніх років чи останніх десятиліть. Але насправді це не зовсім так. Гібридні війни – це давній московський інструмент пригноблення народів і примушування до миру. Український інститут національної пам'яті у публікації «100 років з початку збройного опору Української Народної Республіки проти російської агресії» [2] доводить факт ведення гібридної війни з боку більшовиків у 1917 р., тобто 100 років тому! Тут сказано, що обидві війни – Перша російсько-українська війна 1917 р. і сучасна війна Росії на Донбасі – мають спільні, «гібридні» ознаки.

Як і сьогодні, коли президент РФ В. Путін заперечує участь армії РФ у війні в Україні (Грузії, Сирії...), так і тоді «Петроградський Раднарком офіційно заперечував участь РСФРР у війні, ведучи її від імені харківського Народного секретаріату» [2]. Нині, як ми знаємо, нібито воюють якісь повстанці під якимись прапорами терористичних Л-ДНР. Тоді, як і тепер, збройні загони формувалися на Росії: «перші ешелони під командуванням Ховріна і Сіверса прибули до Харкова за тиждень до проголошення ультиматуму), із-за «поребрика» постачалася зброя і військово спорядження. Військові дії проти УНР супроводжувалися потужною «інформаційною війною», метою якої було посіяти зневіру і розчарування в українців, знищити їхню здатність до спротиву. Російська пропаганда намагалася витворити в українському суспільстві образ «чужої війни». Мовляв пересічних громадян це не стосується, нема війни між «братніми» російським та українським народами, а відбувається протистояння за владу між харківським Народним секретаріатом та «буржуазною» київською Центральною Радою. І це часто діяло, численні підрозділи ще старої російської армії, які «українізувалися», були названі іменами видатних українських діячів, українських гетьманів під впливом російської пропаганди заявляли про свій «нейтралітет» або навіть переходили на бік росіян» [2].

Події сторічної давнини також виявили, що УНР не здатна воювати, бо не має повноцінної армії (як українське військо на момент окупації Криму в 2014 р.!), тому на захист рідної землі стали добровольці (як в Україні на Донбасі!). Російські окупаційні війська-завойовники – тоді більшовики, а тепер путіністи – займалися супроти українців терористичною діяльністю, адже карою на смерть могла стати проукраїнська позиція! Поза законом українська книга, українські газети, журнали, радіо і телебачення!

Навіщо Росії реанімація минулого? Мабуть, тому що «лідери російських більшовиків розглядали Україну як колонію, яка могла забезпечувати метрополію хлібом, цукром, вугіллям. Відповідно росіяни намагалися встановити свій контроль над багатими на природні ресурси регіонами, зокрема Донецьким басейном. Ще на початку червня 1917-го на загальних зборах київської організації більшовиків один

із їхніх лідерів Георгій П'ятаков наголошував: «Ми підтримуємо українців у їхніх протестах проти всяких циркулярних заборон уряду, як-то заборона українського військового з'їзду. Але взагалі українців підтримувати нам не випадає, бо пролетаріатові рух цей не вигідний. Росія без української цукрової промисловості не може існувати, те саме можна сказати про вугілля, хліб (чорноземна смуга)». «Ради бога, використовуйте найбільш енергійних і революційних для відправлення хліба, хліба, хліба!!! Інакше Пітер може сконати. Спеціальні поїзди й загони. Зсіпання і збирання. Проводжати поїзди. Повідомляти щодня. Ради бога!» – писав 15 січня 1918-го в листі до надзвичайного комісара РНК РСФРР в Україні Серго Орджонікідзе та командувача Південного угруповання більшовицьких військ Володимира Антонова-Овсієнка партійний вождь Владімір Ленін» [2].

Отже, виходить, що справа Леніна живе, справа Леніна перемагає. Принаймні в російському соціокультурному просторі, який офіційна Москва як колишня метрополія намагається поширити на колишні колонії – спершу на колишні радянські республіки та регіони, що мають важливе сировинне значення (наприклад, Сирія), а потім – куди вдасться. Так, в інтернеті доступний скрин нібито Розпорядження Уряду РФ (достовірність таких документів гарантувати важко) від 01.03.2014 р., № 303/14-р, Москва, де є такі слова: «Узгодити проект державної програми Забайкальського, Камчатського, а також Приморського краю «Надання сприяння переселенню в Забайкальський, Камчатський, а також Приморський край співвітчизників, що проживають на території нових суб'єктів Російської Федерації, зокрема, з Автономної Республіки Крим, Одеської, Херсонської, Миколаївської, Донецької, Луганської, а також Харківської областей на 2014–2016 рр. Голова Уряду Російської Федерації Д. Медведев» [20].

Прикро, що в цій реанімації тоталітарної геополітики з боку Заходу, можливо, крім США і Литви, все ж бракує адекватного розуміння й усвідомлення ситуації та рішучості в консолідації зусиль проти потенційних загроз.

В умовах цивілізаційного протистояння Москви Заходу, яке нині відбувається переважно коштом України й життя синів України, ми нерідко спостерігаємо ту ж зраду, яка вже мала місце для нашої країни на початку ХХ ст. Замість національного єднання проти ворога між українськими містами й Росією курсують потяги, їздять автобуси, йде торгівля.

Замість висновку

Натомість головні висновки цієї статті зводяться до того, що, по-перше, уроки історії треба засвоювати, а, по-друге, Україна матиме шанс на успіх тоді, коли нашу владу репрезентуватиме самодостатня – не прозахідна і не проросійська (не апологети Варшави і не «грязь Москви»), а національна еліта, яка буде спроможна виробити дієві запобіжні механізми національного зламу й поступу.

Лише тоді справа «Леніна – Сталіна – Путіна» кане в лету.

REFERENCES

1. (КВТ) «Хай електрику заберуть до Москви, а хліб залишать на Україні» (Ред. Отмар-Берсон про українську проблему в СССР) // Діло. 1937. 22 трав. С.2-3.
2. 100 років з початку збройного опору Української Народної Республіки проти російської агресії. URL: <http://www.memory.gov.ua/methodicmaterial/100-rokiv-z-pochatku-zbroinogo-oporu-ukrainskoi-narodnoi-respubliki-proti-rosiiskoi>
3. Англійська преса про голод на Україні // Діло. 1933. 17 верес. С.3.
4. Більшовицька «еволюція» в українській справі. Московські комуністи вводять у своїй пресі термін «Малопольща» // Діло. 1933. 23 лист. С.1.
5. Болюча Україна // Господарський розгляд: Празький тижневик. 1935. Лист.
6. Большая Советская Энциклопедия: 3-е изд. М., 1972.
7. Данько М. Большеви́зация Європи і завдання українців // Діло. 1932. 20 лип. С.1.
8. Данько М. Московська політика українським коштом // Діло. 1930. 19 серп. С.1-2.
9. Данько М. Світова криза й українська справа // Діло. 1931. 18 серп. С.1.
10. Данько М. Українська самостійність і московський імперіалізм // Діло. 1932. 27 серп. С.1.
11. Данько М. Українська справа і московська еміграція // Діло. 1933. 4 трав. С.1.
12. Деревлянка М. Міста в Азії з українською людністю // Діло. 1932. 31 трав. С.1.
13. Енциклопедія Українознавства. Львів: НТШ, 1993-1995.
14. Жахливе становище України // Daily Express. 1934. 6, 7, 8 серп.
15. Житарюк М. Московська режисура Голокосту: слов'янська любов чи азійська ненависть? Трактатування проблеми в українській та закордонній журналістиці довоєнного періоду: історико-публіцистичний аспект: Наук. брошура. Львів, 1997. 56 с.
16. Житарюк М. Четвертована, але жива. Закордонна преса про політичні процеси в Україні напередодні Другої світової війни: Монографія. Львів: За вільну Україну, 1997. 128 с.
17. Кедрин Іван. Демократія, комунізм, націоналізм та українська проблема // Діло. 1938. 6 січ. С.5-6.
18. Міжнародна комісія з розслідування Голоду в Україні. <https://uk.wikipedia.org/wiki/>
19. Повна безнадійність будучого. Швейцарський часопис про положення на Україні // Діло. 1934. 22 берез. С.2-3.
20. Розпорядження Уряду РФ від 01.03.2014 р., № 303/14-р. URL: <https://www.facebook.com/photo.php?fbid=1655376024733856&set=gm.1005058196202301&type=3&theater>
21. Російська дійсність // Der Bund: Офіційний німецькомовний швейцарський орган. 1934. 11 берез.
22. Север В. Національний інтерес понад усе (Дещо про політику українців на Далекому Сході) / За публікацією «Держава манджурів» у газеті «Манджурський вісник» // Діло. 1932. 3 груд. С.1-2.
23. Часопис приятелів людства: Японський десятиденник. 1934. 23 квіт.
24. Японці про голод на Україні... // Діло. 1934. 9 черв. С.2.

**«HISTORICAL CONTINUITY» IN REGARD OF UKRAINE
(FROM Y. STALIN TO V. PUTIN)
IN SCENARIOS OF THE RUSSIAN EMPIRE'S REANIMATION**

Marian Zhytaryuk

*Ivan Franko National University of Lviv,
Generala Chuprynky Str., 49, 79044, Lviv, Ukraine
e-mail: mgzhyt@i.ua*

This article is an attempt to show the pernicious nature of imperialism, Bolshevism and totalitarianism and neo-imperialism for the enslaved nations of the former Russian Empire, the former Soviet Union and the present-day Russian Federation, which are different by the form, are but identical by content and essence.

The publication was prepared on the basis of studied bundles of Lviv newspaper «Dilo» in the 1930's, also on the basis of rethinking the author's own scientific publications.

The author believes that documentary evidences of crimes against humanity that are arising not only on open archives files, but also are obvious on the basis of working out newspaper sources cannot be forgotten or passed over in silence. It's impossible to forgive all those designers and architects of genocide against the Ukrainian people that have been developed and implemented by all kinds of commissars of the Communist Bolshevik Party from Muscovy, NKVD, MGB, etc., with the help of the local national traitors, local communists, members of the Komsomol and atheists...

Instead, the main conclusions of this article are that, firstly, the lessons of history need to be mastered, and secondly, Ukraine would have a chance to succeed when our power was represented by self-sufficient – not pro-Western and not pro-Russian (not the apologists of Warsaw and not «The dirt of Moscow»), and a national elite that will be able to work out effective preventive mechanisms of national break-in and progress. Only then, an affair of «Lenin – Stalin – Putin» will fall into oblivion.

Key words: Bolshevism, Russian national chauvinist, Russian empire, neo-imperialism, enslavement of peoples, genocide of Ukraine, newspaper «Dilo».